

ԳՆՈՅԻ ԱԳՈՒԱԽՆԵՐԻՆ

Ո՞ւր էք շտապում, ով խաբուած ջրեր,
 Մեզ ծաբաւ քողած, ո՞ւր էք շտապում:
 Սեւանն է քաշում ծով կարօտը ձեր՝
 Դուք ո՞ւր էք օտար ծովերը քափում:

Անուշ է քում ձեզ կանչող հեռուն,
 Բայց դուք կը կորչէք ծովերում օտար,
 Դարձէ՛ք ծովանայ քող հայոց առուն,
 Միքէ՛ մեր գիրկը նեղ է ձեզ համար...

Ախ, մի՞թէ նեղ է, որ դուք էք փախչում,
 Բայց դուք կը կորչէք ծովերում օտար,
 Ջեր կայր կորուստով իմ յոյսն է կորչում՝
 Դառնում սովասոյց մի ջաղացքար:

Իմ պանդուխտ ջրեր, դուք էք շտապում,
 Դարձէ՛ք, տուն վազէ՛ք, մեր մութագ ջրեր,
 Ինչո՞ւ էք օտար կնոջ գիրկ քափում
 Հայ կայսի բաժին կեանքն ու գանձը ձեր:

Մայրենի լեզուն ինչպէ՞ս կարկաչի,
 Երբ որ չխօսի հայն հայոց լեզուով,
 Երբ աղբիւրի պէս, ծովերում կորչի,
 Էլ ո՞վ քեզ կտայ Մասիսդ, էլ ո՞վ...

Էլ ո՞ւր էք փախչում խելագար ջրեր,
 Մեր մի բուռ հողն էլ ծով ծաբաւ քողած,—
 Դարձէ՛ք, ետ վազէ՛ք, որ դարձնենք անմեռ
 Թէկուզ հայրենի մի խեղն ջրաղաց:

Դառնան ջրեր, ո՞ւր էք շտապում,
 Միքէ՛ կարօ՞տ են ով կիանները ձեզ,—
 Դարձէ՛ք... Սեւանը ձեզ է պատկանում,
 Կանչում Սահարա անապատի պէս:

...Էլ ո՞վ մեր հայոց լեզուով մոնչայ,
 Դարձէ՛ք, որ Արաքսն հայերէն հոսի,
 Տուն դարձէ՛ք Հայեր, որ հողն էլ տուն գայ՝
 Մասիսն էլ նորէն հայերէն խօսի:

ՅՈՎՀԱՆՆԷՍ ՇԻՐԱԶ